

que eren a la família, anaven a treballar als boscos del voltant, en l'obtenció de carbó d'alzina. Aquesta era una feina bona per a l'hivern. A l'estiu es dedicaven a anar a segar on fes falta mà d'obra.

Fins als anys vint, hi havia unes 40 cases habitades. Ja hem dit que sols en queden 9. D'aquestes nou, dues són habitades per famílies que han vingut de fora. Dues cases estan enrunant-se, pel fet que no hi ha viscut ningú d'ençà que es van abandonar. La resta són segons habitatges que s'usen els caps de setmana.

Quant a serveis, es pot ben dir que no està prou dotat actualment. Hi podem trobar:

— El forn de pa, a la plaça de la Diputació.

— La fonda Baró, al carrer del Mig.

— Un restaurant, al carrer de les Fonts.

Per al metge i la farmàcia s'ha d'anar al poble de l'Esquirol en cas d'urgències. El metge normalment puja a Tavertet cada quinze dies.

Tampoc no hi ha banc ni agència bancària. Per fer qualsevol transacció cal anar també a l'Es-

quirol.

No hi ha botiga de roba ni d'electrodomèstics, és a dir mínimament especialitzada. Hi ha la botiga de queviures que és, alhora, fruiteria.

El servei d'escombraries és a càrrec del propi agutzil del poble, que fa aquest servei uns dies determinats de la setmana. Hi ha servei diari de correus. També hi ha telèfon. Però n'hi ha quinze de sol·licitats ja fa temps, i de moment no es veuen perspectives que es faci una ampliació de línies. No hi ha tampoc telèfon públic, ja que segons la Telefònica no és rendible en un poble tan petit.

L'aigua arriba a totes les cases, Tavertet és autosuficient en aquest servei. Encara que a l'estiu acostuma a haver-hi algun problema per l'aigua, pel fet que és l'època en què és menys abundosa i, en canvi, és la que més se'n gasta i hi ha més gent al poble.

Hi ha també escola, a la qual assisteixen 10-11 nens. D'altres van a escola a Vic. Tant l'escola com l'ajuntament són en edificis nous.

Ara és en vies de constitució una associació de veïns, que a

parar d'alguns pot ajudar a llimar les diferències entre uns i altres.

Pel que fa al servei religiós, hi va el capellà de l'Esquirol a dir una missa els diumenges a dos quarts d'11 del matí. Els dimecres és tot el dia a Tavertet i visita les escoles.

Hi ha força turisme, si entenem per turista la persona que ve "a veure" el poble en visita pasatgera. Gairebé cada diumenge hi arriben alguns autocars. També s'hi arriba gent els dies entre setmana. Són els que fan ús del restaurant. Hi ha poques habitacions per passar-hi la nit, i generalment ja estan reservades per persones que hi vénen habitualment. Per això es troben sovint que si algú s'hi vol quedar a la nit no pot fer-ho per manca de lloc.

Estudi sobre el Municipi de Tavertet

Treball de geografia de 3er,

Mercè Sàez

Mercè Bubaré

Fili Pujol

Prof. Assumpta Vila

E. U. Balma 1982-83 VIC

COL.LABORACIONS

TAVERTET I ELS SEUS CONTORNS

Tavertet, erol de cases d'estructura muntanyenca, assegurades en un replà de la cinglera, sobre les valls de Sau i de Querós, o, segons la dita dels vells, entre les Guilleries i Collsacabra i que, com un escamot d'ovelles que al capvespre s'acosten a la pleta, buscant aixopluc al redós del cloquer, el qual, recolzat damunt l'església romànica dedicada a Sant Cristòfol, esguarda els seus moradors i visitants.

Poble humil i rústec, que per la seva situació geogràfica i morfològica i per les seves belles naturals ha sabut atraure l'excursionista intrèpid i el visitant curiós, que hi gaudeixen del repòs corporal i omplen de joia l'esperit, puix no hi ha pas mancança de llocs atraients i encisadors.

Fent una breu ressenya dels entorns més plaents, podem començar pel Pla del Castell, on, vorejant la cinglera nord, es gaudeix de la pregonesa salvatge del Sot de Balà, un paratge difícilment comparable amb cap més de Catalunya per la seva estructura geològica, curull d'espessa vegetació, tot l'any encatit de fresca verdor, sols habitat per la fauna típica de la contrada: la guineu, el toixó, el gat mesquer i el gorjablanc, mentre que a les cingleres hi fan niu els aligots, els esparvers, els corbs... Tot voltat de cingleres escarpades, de tonalitats meravelloses i de relleus feréstecs: el cingle de la Miradora, el racons de les Tunes i del Molí Bernat, els morrals de les Baumés, el morro de l'Abella i els cingles

de Santa Cèlia, tots els quals sembla que converteixin la fondalada en un immens clos on no manquen canals fresques, com la del Castell i la dels Bunyols, tupides de vegetació i per les quals regalimen fonts generoses d'aigua fresca i pura. En dies de grans pluges, els saltants fantàstics del Molí Bernat a la riera de Balà, i el de Tirabou a la del Noguera, són també atractius extraordinaris.

Si ens arribem fins al Puig de la Força fruïrem de la vista de les aigües del pantà de Sau que cobreixen turons i raconades, i girant la vista enllà fruïrem de la vista de les cingleres i boscos de Sabassona, que ens ofereixen paisatges delitosos.

De tornada al poble, si seguim per

la part assolellada, tot vorejant el cingle, contemplarem els altiplans de Vilanova de Sau, Balcells i Vallclara, coberts per camps de conreu, pinedes gegantines i carenars curulls de grocs ginesterars, i podrem albirar fins al Montseny i quedar embadalits per la munió de turonells tupits de verdor i d'obagues fresques, que, en temps de tardor, es converteixen en catifes daurades, donant al paisatge una gran diversitat de tonalitats.

Caminant cinglera amunt, a cada moment descobrirem noves raconades, nous estimballs i nous atractius. Si anem seguint per la vora del cingle fent camí cap al Pla Boixer fruïrem dels pregons afraus de Generós i de Susqueda, on dormitegen les aigües del pantà, i també els planells i pendissos de Montdois i de Sant Joan de Fàbregues, amb l'enlairat turó de l'Agullola. Més enllà, les valls de Fornils, les cingleres del Far i, al final, llucarem la ciutat de Girona, i fins i tot, en dia clar, la vista es pot allargar fins a la Mediterrània.

Són molts els visitants de Tavertet que han fruït de la ruta que fins aquí hem anat descrivint. Però són més pocs els qui coneixen i han gaudit de l'autèntica meravella que s'albira des dels altiplans i turons del Sunyer de Dalt i del Puig d'en Baumes. És llàstima que aquesta ruta no sigui més coneguda, ja que des d'aquests paratges és admirable l'aspecte pessebrístic que apareix

davant dels ulls, amb una perspectiva del poble rústic a primer terme i a vista d'ocell, com mig adormit, justament en un planell rodejat de timbes i de turons alterosos, com niu d'àligues aixoplugant els seus pollets.

I així com, mentre es voregen els cingles del Castell i de l'Avenc, se sent

l'aroma forta de la sabina, la ruda i d'altres plantes, aquí hi notarem la flaire suau del bruc de llei, de la bronxa, de la trepadella borda i d'altres flors boscanes de perfum exquisit.

Jordi Sanglas

